

Vidaclip. O l'evasió de la realitat.

Un relat de: [Baiasca](#)

I

El conductor rodava per la carretera dins una aura de funky pop and cool. Ulleres de sol incloses. Dins un videoclip. En una bombolla d'alcohol que sobrepassava el límit del permès. Però era igual. Allò era el videoclip del moment. Viatjava amb la seva carraca sense reproductor de cd's, sense ràdio, només amb el forat que abans hi ocupava perquè les ràdios format totxana feia anys que s'havien deixat de fabricar. Ara aquell buit l'omplia un llibre, el que es llegia durant les caravanes i embussos que es produïen a la carretera. Al seient del costat, sempre plè d'absència humana, hi posava el seu mp3 connectat a uns altaveus portàtils. D'allà sortia l'essència del seu video.

Sona una cançó. L'amo del cotxe s'imagina dins un nou i llampant descapotable negre, a dreta i esquerra edificis, botigues, gent entrant i sortint, dones i homes guapos, la lletjor no té lloc. Davant d'ell una càmera a on mira directament per demostrar al món com n'és d'encantador i que bé que canta. Es veu dins uns plans espectaculars on ell és el centre i totes les dones, increïblement sexis, amb vestits lluminosos i escuets, maquillatge perfecte, pentinats sofisticats, el miren i el volen, el desitgen. L'intenten descobrir a través de les enormes ulleres de sol.

Però llavors. Oh. Sorpresa. Una noia senzilla. Amb un aire distret, cabells al vent, cara fresca, pantalons, samarreta amb mànigues. Un aire volgudament hippí. Passa d'ell. Aliena al seu poder de seducció. Pendent d'altres coses que d'un cotxe descapotable o unes ulleres massa grosses.

El nostre protagonista es fixa en ella i es pregunta com pot ser que no li hagi cridat l'atenció el seu cotxe negre.

El video, el somni, es talla de cop. El conductor s'adona que la noia que imagina té exactament les mateixes faccions que la seva ex. Cabellera castanya, ulls marrons, tot dins una naturalitat que moltes altres voldrien. Alta, altiva, segura.

I la troba a faltar. Moltíssim. Ni ell encara es fa una idea de la quantitat d'enyor que sent i sentirà dins el seu cor.

Quan s'adoni que pensa en ella s'aturarà al primer lloc que trobi, es dirà calla pallús, calla, calla, calla... Sense saber ni pensar què fa, agafarà el seu mòbil prehistòric i marcarà un número, el seu número. Sonarà i despenjarà. I no dirà res, l'escoltarà dir "sí?", "diguim". Perquè ella no sap qui és fins que contesta perquè no té el seu número guardat, el va borrar.

Sabrà que és ell perquè la música funky pop and cool que escolta sempre hi serà de fons, i per la respiració entretallada que se sap de memòria de tantes nits dormint al seu costat...

I això passa unes tres vegades l'any des d'en fa dos. No s'han vist, no s'han escrit, no han parlat, ja no es coneixen. Només aquestes trucades quasi sempre en moments poc esperats.

Tota la vida s'ha muntat pel·lícules al cap, els videoclips. En aquestes històries que es munta, al final de tot, li arriba com una mena de revelació, una conclusió, troba la solució al que el cap l'ha dut de corcoll durant dies. O la font de la tristesa que sent sovint sense raó aparent. Ell es va declarar després d'una d'aquestes flipacions.

La peça era una d'Éter que girava en cercles blaus de deliri. Ell estava al seu llit mig endormiscat. Dins la seva ment es va aixecar i es va posar a passejar pel carrer. Un carrer desert, increïblement desert. Al final de tot una dona, faldilla verda, camisa blanca, peus descalços, caminant d'esquenes. Ell corria cap a ella, la imatge ralentitzada per algun programa d'editor de videos del seu cervell. Com més corria més verda i més blanca es tornaven la faldilla i la camisa... Com més corria més viva estava. I a l'últim compàs de la cançó l'atrapa, la gira, un somriure el mira, té la seva cara...

II

Busco aquell somni, hi corro darrere. A peu, en cotxe, en tren. Allà on vaig miro per si m'el trobo. Alguna revelació m'ha de dir per força que és ella el que necessito, el que em falta, ha de ser ella i cap altra la que ha de viure el final de la meua vida amb mi...

La busco dins aquesta copa de wiski sense gel, dins la foscor d'aquest tuguri, després del quart segueixo buscant. Als rostres de les dones de la sala, a la cara i a la pell de la gogo, o a la de la cambrera en el fons totes dues tenen la mateixa duresa...

Visc per ella i no ho sap, els dos últims anys són seus i només seus.

El seu cos se m'escampa per la sala. La veig en els ulls de la noia del fons, en el nas de la que balla al costat de la màquina de tabac i en les mans de la dona que em toca intentant trobar en la meva esquena i el meu coll el seu home perdut.

La beso i l'acaricio sense cap ganes, pel fet de fer el que toca fer. Se n'adona, i em planta, no vol follar amb algú que no respon. I a mi què.

Com que m'avorreixo m'en vaig del local. Agafo el cotxe. Espero que els mossos no m'aturin. Quatre punts i borratxo... Podria perdre encara més del que ja no tinc...

II.2

Les ombres fugen, els llums s'allarguen darrere meu. Tot va amb una lentitud estranya, corro més i més per guanyar-la, no pot arribar abans que jo. Els cotxes em deixen passar, es queden enrere en qüestió de mil·lèsimes de segon. Corro, premo l'accelerador, més i més al final hi deu ser, no?? En algun lloc deu estar... S'amaga perquè no la trobi, l'he de sorprendre abans que s'amagui en el proper amagatall.

Dins la meva carn batega tot un còctel de pensaments. Ella. Enyor. Dolor. Una gran punxa al cor. Sempre dins. Sempre torna. Per sempre mai.

Vull oblidar-ho, deixar-ho, eliminar-ho d'un cop.

Accelerant a fons deixo a cada quilòmetre abandonat enrere una part de mi. La que no m'agrada, la que no vull, la que em mata. Frenar serà un suïcidi. Accelerar la llibertat. Prou. PROU!!!

Un cotxe em ve al darrere. Llums blaus. Megàfon. Policia, aturi's.

Merda.

III

-Ressaca.

-I per la mateixa raó de sempre.

-Ella.

-Potser que ho superis, no?

-Sí, potser sí... Però abans he d'anar a treballar.

-T'han tret el carnet. I tots els punts

-Merda

Agafo el bus per anar fins a l'oficina. Quan arribo allà esmorzo. Un efferalgan i un suc de taronja. Perquè menjar més? Fa molt temps que ja no em cal. Els companys saluden, ei quina cara tio, vas sortir ahir a la nit eh!, vaya tela, xeeeic que vas triomfar! I bombollenjant dins les meves silencioses neurones dic que s'envagin a cagar.

Passo de posar-me a la feina, no estic per omplir informes, així que mentre esmorzo el meu suc i el meu paracetamol ric en proteïnes i vitamines, fullejo el diari. I em trobo una notícia important. Han trobat restes de pintura a Boí Taüll que podrien formar part del Pantocràtor que està exposat en el MNAC.

Pantocràtor. MNAC. Ella, ella hi treballa.

O almenys hi era fa dos anys... Departament de restauració d'obres. Segur que la fan anar fins allà. Hi serà. De veritat, de carn i ossos, real, tangible, respirable... La seva olor, els seus colors, el seu floc de cabell damunt la cara. La faldilla, la camisa, llum... El naixement. La vida. La mort.

Decideixo que tot serà fruit de la casualitat. Si no me la trobo, l'oblido, si hi és, serà meva per sempre.

IV

-No tens carnet, te l'han retirat.
-Si el món i el destí conspiren a favor meu, faràn que cap policia, ni mosso m'hagi d'aturar.
-Saps que és més probable que et parin que no que te la trobis allà...
-No ho sabré si no ho intento.
-En el fons saps que ets un idiota.
-Veste'n a cagar.

V

Ara la banda sonora és I still haven't found what I'm looking for d'U2, una d'aquelles trascendentals, amb baixos predominants, ritmes marcats, amb força, veus decidides, cantant que ho pots fer tot, encara que la lletra realment digui que ets un ésser desgraciat.

El nostre enamorat ha marxat de la feina dient que es trobava massa malament per quedar-s'hi, assegurant que anirà al metge i que sí, que aquesta vegada portarà el justificant.

Decidit a saltar-se totes les lleis i prohibicions ha agafat el cotxe i es disposa a anar cap a Lleida, allà on el seu pantocrator l'únirà per sempre a la seva estimada o el desterrarà a la desgracia eterna.

Durant una estona no es salta ni un semàfor, no es passa ni d'un quilometre el límit de velocitat, farà el que faci falta per que no l'aturi cap ni una de les forces de l'ordre. No vol donar ni una raó per aixecar sospites. I tot està bé.

La música sona i ell ja s'imagina el moment en que entrarà a l'església, content d'haver arribat. Sorgiràn unes imatges d'ell i ella en blanc i negre, o sèpia, recordant com eren quan estaven junts, com n'eren de feliços, com n'eren de joves. La trobarà, amb la imatge canviada, no du el cabell llarg, no va amb un aire hippy, però encara té la naturalitat desbordant-li pels ulls. El seu tall de cabell és llis i recte, curt. Porta un conjunt elegant de jaqueta i pantaló de color granat fosc, camisa grisa. Està molt guapa. Un primer pla d'ell mirant-la embadalit i tot seguit canvi d'expressió a decisió per anar a saludar-la.

Li toca l'espatlla, flaix, faldilla verda, camisa blanca, llum, es gira, una cara sorpresa el mira, és la seva cara. Tot ralentitzat per l'editor del seu cap...

Moment àlgid de la cançó en que la nota s'allarga fins a l'infinit i la bateria fa la seva traca final i els violins exalten l'instant. Ella no sap què fer. Ell sí, i a més està increïblement decidit. L'abraça i li fa el petó que fa vint-i-quatre mesos que té tantes ganes de donar. Primer pla dels dos, pla americà de l'abraçada que es donen, el buit del Pantocràtor al fons. Imatge a contrallum dels dos caminant cap a la porta de l'església, agafats de la mà. Evocant un final feliç com un anticip d'un gran casament...

VI

El nostre home a una obsessió enganxat no s'adona que de tant pensar i imaginar-se històries sense mirar a la carretera cada vegada va més ràpid. Al cap i a la fi, a la merda la policia. A la merda tot, per molta multa que li posin, se la trobarà d'aquí a uns dies a casa. I què més dóna? D'aquí uns dies no és ara, i ara el que vol, és arribar a Boí Taüll.

Vol recuperar l'alè de la seva vida, la pintura dels seus quadres, les lletres del seu diari, la llum del seu estiu, les flors de la primavera, les vitamines de la taronja... Perquè fa massa temps que no l'ha trobat. Massa temps.

Una cosa que no es troba és perquè l'has perduda, es diu.

I de cop i volta l'home es posa a plorar. Plora, plora, molt, dins el seu cotxe que en comptes de ràdio te un llibre. Plora com un nen, crida, les llàgrimes rajen com mai ho han fet. Plora mentre condueix, les llàgrimes li neguen la vista, crida desesperat, sembla que la vida li vagi en aquest plor. Comença a anar d'un costat a l'altre, tot fent uns tombs de vertigen, els altres conductors s'aparten per evitar ser estimbats. Més d'un avisa a la policia. I diuen la matrícula, és clar.

L'obsessionat plora perquè s'acaba d'adonar, acaba de veure, acaba d'entendre, així de cop, que la vida no funciona com se l'ha muntada. Que no trobarà la seva ex perquè ell hagi recorregut tots els quilometres que separen Barcelona de Lleida sense punts i sense carnet. S'adona que si no se l'ha trobat en aquests dos anys, no se la trobarà avui a l'altra punta del que és el seu món. Que no serveix de res anar darrere un somni que ja d'entrada està perdut. Tota la veritat, i no un videoclip, es presenta de cop en la seva ment. No tornarà. I ja està. Si en dos anys no te l'has trobada, capullo, ja no te la trobaràs.

l'abandona abandonant-se, es col·loca al costat de la calçada, deixa les mans als costats del seient. Relaxa els peus, deixa anar els pedals. l'espera a veure quant temps trigarà a arribar la policia.